

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **K. M.**, zastoupené JUDr. Hanou Fučíkovou, advokátkou se sídlem Náměstí bratří Synků 4, 140 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. OAM-6638/VL-10-K02-2001, E. č. V024824, ve věci kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 Az 6/2004 - 51,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, JUDr. Haně Fučíkové, advokátce se sídlem Náměstí bratří Synků 4, 140 00 Praha 4, **se přiznává** odměna za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále označována jako „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. OAM-6638/VL-10-K02-2001. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovatelce udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu

a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný správní orgán rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 tohoto zákona.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti označila její důvody jako spadající pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedla, že Městský soud v Praze posoudil její případ v rozporu s platným právem, že v řízení před správním orgánem i před soudem došlo vážným pochybením a že má obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Arménie, kde jí podle jejích slov hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Současně v rámci kasační stížnosti požádala o odklad vykonatelnosti rozhodnutí Městského soudu v Praze podle § 107 s. ř. s. (tím zjevně mínila přiznání odkladného účinku).

Žalovaný ve svém stručném vyjádření uvedl, že se ke kasační stížnosti vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat. Návrh na přiznání odkladného účinku považoval za nedůvodný.

Výše označené a ve správním soudnictví přezkoumávané správní rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu a o tom, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, žalovaný správní orgán odůvodnil tím, že legalizaci pobytu v ČR, kterou stěžovatelka uvedla jako důvod azylu, nelze podřadit pod některý z taxativně vymezených důvodů azylu (§ 12, § 13 zákona o azylu). Důvody k poskytnutí humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu pak žalovaný správní orgán neshledal. Neshledal ani existenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu; situaci v Arménii z hlediska důvodů existence překážky vycestování hodnotil správní orgán na základě informací ve Zprávě Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Arménské republice za rok 2002, která je z roku 2003, a z informací v databázi České tiskové kanceláře.

Městský soud v Praze se ve svém rozsudku ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného ohledně neexistence důvodů pro poskytnutí azylu a odkázal v první řadě na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Dále dodal, že skutečnost, že žalobkyně žije v České republice od školních let a je zde již zvyklá, není důvodem k poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu; sama žalobkyně též uvedla, že před odchodem z Arménie neměli její rodiče ani ona sama v zemi původu žádné problémy. Podle Městského soudu v Praze správní orgán při posuzování politické situace a situace v oblasti dodržování lidských práv v Arménii důvodně vycházel z informací Ministerstva zahraničí USA a z informací z databáze ČTK.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu podala stěžovatelka dne 11. 7. 2001 a pohovor k žádosti o udělení azylu s ní byl proveden dne 23. 10. 2003 v pobytovém středisku Č. Ú.. Stěžovatelka v návrhu na zahájení řízení uvedla, že z Arménie odjela s matkou a bratrem v roce 1997 a od té doby v ČR žije; chce zde zůstat a studovat a o azyl žádá kvůli legalizaci pobytu v ČR. Uvedené údaje potvrdila stěžovatelka i při pohovoru k žádosti o udělení azylu a dodala, že z Arménie odjela do ČR za otcem, který zde pracoval od roku 1993 a matku i ji do ČR pozval. Její rodina ani ona sama neměly v Arménii žádné problémy. V ČR žije spolu s otcem a matkou v Praze, v ulici Spojovací. Prvním rokem (v roce 2003, tj. v 17 letech - pozn. Nejvyššího správního soudu) studuje na střední odborné škole obor kadeřnice. O azyl v ČR požádala po několika letech pobytu na našem území proto, že v Arménii dostávají děti v 16 letech cestovní pasy; stěžovatelka tedy prý musela požádat o azyl, aby měla nějaký doklad k pobytu. Do ČR přicestovala s matkou a byla zapsána v jejím cestovním

pase. Rodiče mají v ČR povolení k dlouhodobému pobytu, které si pravidelně prodlužují. Svůj vlastní cestovní pas si podle svých slov nemohla vyřídit - rodiče požádali o vystavení jejího cestovního pasu arménskou ambasádu ve Vídni, kde však byla žádost zamítnuta; bylo jim sděleno, že stěžovatelka by musela k vystavení pasu odjet do Arménie, kde by jí cestovní pas byl vystaven. To však pro ni a její rodinu bylo finančně náročné, do Arménie by pro cestovní pas musela jet s matkou.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s. zjevně nejsou dány. Řízení před správním orgánem i Městským soudem v Praze probíhala v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními, za dodržení zákonem zaručených práv stěžovatelky a bez procesních vad, které by mohly mít vliv na zákonnost obou rozhodnutí. Žalovaný správní orgán řádně zjistil skutkový stav, zejména pak zcela dostatečně zjistil důvody, pro které stěžovatelka žádá o poskytnutí azylu. Rozhodnutí správního orgánu i kasační stížností napadený rozsudek Městského soudu v Praze jsou pak nepochybně plně srozumitelné a obsahují logicky postavené důvody, o které se opírají, a byly vydány orgány nadanými pravomocí a příslušností tak učinit. Stěžovatelka v kasační stížnosti ostatně ani neuvádí konkrétní skutečnosti, které by měly jejímu velmi paušálnímu tvrzení, že v řízení před správním orgánem a v řízení před soudem došlo k vážným pochybením, nasvědčovat.

Ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) není dán. Správní orgán správně posoudil důvody, pro které stěžovatelka žádala o poskytnutí azylu, jako irelevantní z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu (§ 12, § 13, § 14, § 91 cit. zákona) a Městský soud v Praze se proto zcela důvodně s právními závěry obsaženými v rozhodnutí správního orgánu ztotožnil. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že by ona nebo kdokoli z její rodiny byli jakkoli pronásledováni a výslovně uváděla, že důvodem žádosti o poskytnutí azylu je opatření dokladu o pobytu. Skutečnost, že stěžovatelce bylo zastupitelským úřadem jejího domovského státu odmítnuto vystavení cestovního pasu „na dálku“ z České republiky s poukazem, že k tomu je třeba o vystavení pasu požádat osobně přímo v Arménii, nelze v žádném případě považovat za akt jakéhokoli pronásledování z azylově relevantních důvodů; tento důvod proto zjevně neodpovídá žádné z obou skutkových podstat zakládajících právo na azyl, jež jsou uvedeny v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, ani skutkové podstatě důvodu pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Nelze jej ani považovat za důvod k poskytnutí humanitárního azylu, když problémy, které takovýto postup arménských úřadů ve věcech vydávání cestovních pasů u stěžovatelky vyvolává, jsou zjevně toliko rázu ekonomického a navíc dosahují intenzity, jejíž snášení lze po stěžovatelce ještě požadovat - cestovní pas by stěžovatelce by podle všeho byl arménskými úřady vystaven, pokud by do Arménie za tím účelem odjela, přičemž jediná „újma“, která by ji takto postihla či hrozila postihnout, jsou náklady na cestu tam a zpět. Pokud pak správní orgán neshledal u stěžovatelky důvody existence překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, a to na základě informací o situaci v zemi původu ze zdrojů Ministerstva zahraničí USA a ČTK popsaných, nelze proti užití těchto zdrojů a závěrům učiněným na základě nich získaných informací čehokoli namítat, neboť nepochybně jde o zdroje všeobecně považované za důvěryhodné a spolehlivé. Městský soud v Praze

tedy i tuto otázku posoudil zcela správně, jestliže se se závěry rozhodnutí správního orgánu v tomto ohledu ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelkou a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k neprodlenému rozhodnutí ve věci samé (ca. 3 týdny po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu) nerozhodoval již o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti; navíc u stěžovatelky bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2004, č. j. 6 Az 6/2004 - 64, kterým jí byla ustanovena právní zástupkyně z řad advokátů, shledáno, že je osobou, u níž jsou předpoklady, aby byla osvobozena od soudních poplatků. Žalovaný proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 in fine ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Právní zástupkyni stěžovatelky, ustanovené jí usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2004, č. j. 6 Az 6/2004 - 64, přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti, a sice 1000 Kč za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a na to navázaný paušál 75 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 16. 2. 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu